

LLIBRETA I BOLI

Quan una mestra et diu que no faràs res a la vida tens dues opcions: fer-li cas o rebel·lar-t'hi. He de dir, però, que hi havia indicis que podien fer-ho pensar. Quin mestre va al seu primer examen de la carrera sense un bolígraf? Doncs aquest soc jo. I sí, sense un “boli” em vaig rebel·lar contra el fracàs escolar que em van suposar de petit sense cap fonament.

Des de llavors, tot ho he fet amb amor i tenint present els altres. I què és estimar? Com s'estima? Tot això ho vaig aprendre en despertar-me del coma. Allà, la vida em va fer un tomb. Em vaig posar a estudiar per ser mestre. Per no repetir errors, ni propis ni d'altres. I el primer error va ser anar a un examen sense bolígraf. Sort de l'Eva. El seu “boli” m'ha acompanyat fins avui, i és el que enterro. Amb aquest “boli” he demanat a les persones que estimo, als més propers, que apuntin en aquesta petita llibreta alguna cosa sobre mi. Sobre nosaltres. Sense vocació de rebre floretes i sense la voluntat de llegir-ho mai. He estat temptat de fer-ho, sí, però penso que és millor així. Avui enterrem la llibreta, el bolígraf i les seves dedicatòries sota la terra de Vic i aquí es quedaran, sense llegir, perquè l'estima no necessita paraules.

Tinc el privilegi de viure en una petita gran ciutat. Una ciutat que m'estimo. També es pot estimar una ciutat i fer coses perquè la gent que hi viu estigui millor. Cada persona hi és important. M'ho va ensenyar la Charo, la meva tutora i professora de català a 3r de l'ESO, que ha estat la meva referència. Potser per això vaig decidir fer-me mestre. D'educació infantil, d'educació especial i de primària. I abans fer-me casteller, vaig ser el cap de canalla i som una de les 5 colles que vam implantar el casc. I posar-me a l'associació de veïns. I a la comissió de la festa major, on hem llegat la festa dels tres colors, la crida, la rua dels gegants... i que tornés a ballar l'àguila centenària dins de la catedral! Perquè la vida és massa curta per ser rancorós i per patir-la. Val més fer coses. I no canviaria res del que m'ha passat a la vida.

Ara, al claustre, he coincidit amb alguns d'aquests mestres que van dir-me que no seria res a la vida. I som companys. I ens guardarem prou de dir, a cap nen o nena, que no arribarà enlloc. Perquè tots tenim el nostre lloc al món i tots valem per moltes més coses de les que ens pensem.